

Men enten man vil ansætte dette Beløb noget højere eller ikke, saa meget er i alt Fald givet, at efter den Statistik, der er omdelt paa vore Pladser, og som jeg meget vil anbefale ærede Medlemmer at stifte nærmere Bekendtskab med, er der utvivlsomt noget galt paa Færde, og jeg finder ikke, at den ærede Ordførers (Jørgen Jensen) Argumenter vare synderlig slaaende. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har i sin Betænkning anført en hel Række Træk, hentede fra denne nylig udkomne Statistik. Han har væsentlig hentet dem fra Bureauefs Indledning. Jeg skal i Tilslutning hertil nævne nogle ganske enkelte Træk, som jeg væsentligst har noteret fra de Tabeller, Værket indeholder. Hvis man tager Indbyggertallet i de forskellige Dele af Landet ved den sidste Folketælling og stiller det i Forhold til Indkomstskatteyderne i 1908, vil man se, at der paa 1000 Indbyggere faldt: i Provinsbyerne 149 Skatteydere, i Hovedstaden 186, i Landdistrikterne kun 96; altsaa kun godt halvt saa mange. Og selv om jeg meget vel forstaar, at forskellige Forhold kunne have været medvirkende, er Forskellen saa enorm, at man ikke kan undgaa at falde i Forbavselse derover. Hvis man tager Antallet af Personer, der ere ansatte til skattepligtig Indkomst, ligegyldigt, om den er bleven effektiv, eller om den ved Børnefradraget er bragt ned under Grænsen, og stiller disse Tal i Forhold til Antallet af Mænd og Kvinder over 18 Aar, gifte Kvinder undtagne, bliver Forskellen mindre skarp, men er dog stadig overmaade tydelig: I Provinsbyerne 45 pCt., i Hovedstaden 47 pCt. og paa Landet 30 pCt. Endnu mere paafaldende er den Forskydning, der i de foregaaende 5 Aar har fundet Sted. Uagtet Tiden har været meget ugunstig for Byerhvervene og siges at have været meget gunstig for Landbruget, er Antallet af Skatteydere steget stærkt baade i Provinsbyerne og i København, medens det er gaaet tilbage fra 31 til 30 pCt. paa Landet. Undersøger man denne Forskydning nærmere, finder man, at for de til skattepligtig Indkomst ansatte blandt Landhaandværkere, Landhandlende og ogsaa Landarbejdere er Tallet steget, saa det er altsaa udelukkende eller saa godt som udelukkende paa de selvstændige Landbrugere, at Nedgangen falder. Grupperingen er ikke ganske ens i de to Tabelværker med de 5 Aars Mellemrum, men det er i hvert Fald ikke alene blandt de mindste Landbrugere, Husmænd og Boelsmænd, at der har fundet en saadan Nedgang Sted; det staar f. Eks. for mig

som ret betegnende, at de til skattepligtig Indkomst ansatte Gaardmænds Antal er sunket fra 67,000 til 64,500.

Alt dette er — der kunde tilføjes endnu en hel Række Træk — meget stærke Indicier for, at Korrektheden af Skatteansættelserne ude paa Landet kun er saa som saa, og ikke blot det, men ogsaa for, at Praksis bliver mere og mere laks og lemfældig, til stor Fordel for en Del af de paagældende Skatteydere, men til mindre Fordel for Statskassen og de øvrige Skatteydere. Dette Indtryk bestyrkes i høj Grad ved Statistikken over Selvangivelserne. Naar man ser, hvorledes Selvangivelsernes Tal i København kun er sunket ganske ubetydeligt, i Provinsbyerne sunket med knap en Fjerdedel, men paa Landet fra 82,4 til 39,7 pCt., altsaa med langt over Halvdelen, er det i saa Henseende et meget betegnende og meget beklageligt Træk. Tager man Gods ejere, Proprietærer, Forpagtere og Gaardmænd for sig, finder man, at kun 36,2 pCt. selv have angivet deres Indtægt, medens det derimod er Tilfældet med 67,4 pCt. af alle andre danske Statsborgere. Ser man paa Karakteren af disse Selvangivelser, finder man, at af de Selvangivelser, der foreligge fra andre Statsborgere, blive kun 7,4 pCt. forkastede, men dette er derimod Tilfældet med 17,4 pCt. eller over en Sjettedel af de store Landmænds Selvangivelser. Det er et Træk, der forekommer mig ret graverende for Skatteansættelserne ude i disse Kredse, et Træk, der bogstavelig talt skrider efter en Reform, synes jeg, hvor det overhovedet er muligt at indføre en Reform. Jeg har ment, at det vilde hjælpe, hvis en saadan Bestemmelse blev indføjet som den, der er foreslaet ved Ændringsforslag Nr. 59. Man har derimod indvendt, at det i mange Tilfælde er vanskeligt for de paagældende Personer at ansætte deres Naturalnydelser til Pengeværdi, virkelig Pengeværdi. Maaske det vil være vanskeligt, men saa maa de vænne sig dertil. Fler-tallet udtaler i sin Betænkning Ønsket om, at Befolkningen efterhaanden maa opøves til at indrette sig under den direkte Beskatningsform. Nuvel, det forekommer mig, at der er den skønneste Lejlighed her til at opøve Befolkningen, en Lejlighed, der i øvrigt ogsaa paa mange Maader vil være gavnlig for den rent økonomiske Sans hos Befolkningen. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at der skal tages haardt fat paa de Folk, som i god Tro opgive Værdier, der falde under de virkelige, men de skulle retledes og vejledes. Jeg er ikke i Tvivl om, at den danske Landbefolkning i fuldt